

Атанас Далчев
Посред ровината

Посред ровината във утрината синя
лъщи една железопътна глуха линия.

По релсите, обрасли с бурени зелени,
върви едно момиче с двама зли гамени.

Притиска то под своята мишница китара,
която неговите линии повтаря.

Подире му с тревога вика мойта мисъл:
– Момиче, спри! Момиче хубаво, върни се!

Другарите ти са момчета груби:
не знаят те що значи всъщност да се люби.

За тях е като ядене това и гладни,
те с яд ще се нахвърлят върху теб на пладне.

Преди да слезе слънцето на запад,
с целувки алчни твоите устни ще изхапят.

Китарата и твоята любов ще счупят.
В реката после ще захвърлят двата трупа.

Момиче, не отивай с двамата гамени!
Момиче, забрави ги и ела със мене!

Ти ще ми кажеш само малкото си име.
И после двама мълчаливи ще вървиме.

Под стъпките ни леки ще трептят тревите.
Сами ще разговарят мълчешком душите.

И по траверсите на релсите със здрача
като по стълба към деня ще се изкачим.

1964 г.

КРАЙ

© 1964 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12149>]